

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **J. C .**, zast. JUDr. Ivetou Petrovou, advokátkou v Novém Městě nad Metují, Nádražní 2151, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. července 2013, č.j. 2275/1.30/13/14.3, t a k t o :

- I. **V řízení přerušeném usnesením ze dne 9. ledna 2014, č.j. 31 Ad 35/2013-40 se p o k r a č u j e .**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. července 2013, č.j. 2275/1.30/13/14.3, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.800 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozhodnutí do rukou jeho zástupce.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 16. července 2013, č.j. 2275/1.30/13/14.3, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát“), ze dne

13.5.2013, č.j. 4528/8.30/13/14.3. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč .

V jeho odůvodnění uvedl, že kontrolou, provedenou oblastním inspektorátem dne 22.6.2012 v provozovně žalobce na adrese, bylo zjištěno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) tím, že umožnil fyzické osobě panu M. P. vykonávat závislou práci truhláře bez uzavření pracovněprávního vztahu, tedy nelegální práci vymezenou v § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti.

Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že se správního deliktu, který je mu kladen za vinu, dopustil, této skutečnosti si je vědom. Výkon nelegální práce panu M. P. umožnil v době od dubna 2012 do 22.6.2012 z důvodu nedostatečné znalosti právních předpisů. Byl jeho prvním zaměstnancem a vzhledem k tomu, že byli domluveni na čtvrtletním vyplácení odměn, měl žalobce za dostačující, když dohodu připraví k podpisu před tím, než mu odměnu vyplatí. Tuto chybu se ihned po kontrole snažil odstranit, dohodu s M. P. uzavřel a odvedl srážkovou daň v plné výši. I když tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, uložení pokuty ve výši 250.000 Kč hodnotil jako nepřiměřené a likvidační vzhledem k jeho příjmům. Zakotvení natolik vysoké spodní hranice pokuty je dle žalobce v rozporu s ústavními principy a v této souvislosti odkázal na judikaturu Ústavního soudu, konkrétně nález jeho pléna ze dne 13.8.2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02.

Krajský soud v rámci přezkumného soudního řízení zjistil, ve správním řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, postupoval žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán podle zákona o zaměstnanosti ve znění jeho novelizace provedené zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byla s účinností od 1.1.2012 změněna dosavadní výše pokut v oblasti postihu nelegální práce, přičemž při postihu výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti, byla jako nejnižší možná sankce stanovena částka 250.000 Kč. Krajský soud tak dospěl k názoru, že část ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti (konkrétně část na konci tohoto ustanovení znějící: „nejméně však ve výši 250.000 Kč“) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR), a to zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Proto senát 30 Ad zdejšího krajského soudu předložil ve věci 30 Ad 15/2012 dne 11.12.2013 Ústavnímu soudu ČR návrh ve smyslu ustanovení § 95 odst. 2 Ústavy na zrušení zmíněné části uvedeného ustanovení. Obdobný návrh předložil Ústavnímu soud i Městský soud v Praze. Z těchto důvodů bylo řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o shora uvedeném návrhu přerušeno. V návaznosti na podaný návrh vydal Ústavní soud dne 9. 9. 2014 nález sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dle něhož ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ označil za rozporné s č. 1, č. 4 odst. 4, č. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně pak ust. § 140 odst. 4 písm. f) daného zákona ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ zrušil dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Zmíněný nález byl ve Sbírce zákonů pod č. 219/2014 vyhlášen dne 20.10.2014.

Krajský soud poté, co rozhodl o pokračování v řízení přerušeném usnesením ze dne 9. ledna 2014, č.j. 31 Ad 35/2013-40, přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Na základě shora uvedeného je zřejmé, že ohledně skutkového stavu nebylo mezi účastníky sporu, žalobce se bránil především proti výši uložené pokuty. Pokud žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 250.000 Kč s konstatováním, že tak učinil s ohledem na současnou právní úpravu na nejnižší možné hranici zákonné sazby, nelze než v kontextu se shora uvedeným konstatovat, že tak učinil na základě ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, které, jak Ústavní soud následně konstatoval, je v rozporu jednak s čl. 1, č. 4 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále i čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Zrušení předmětného ustanovení zákona o zaměstnanosti a i následné zrušení napadeného rozhodnutí tak dává žalovanému prostor, aby v nově stanoveném rozpětí zákonné sankce znovu zvážil všechny zjištěné okolnosti projednávané věci a eventuálně stanovil pokutu v takové výši, která bude odpovídat závažnosti spáchaného deliktu, nebude však pro žalobce likvidační.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byly zaplacené soudní poplatky ve výši 3.000 Kč a 1.000 Kč a odměna za právní služby poskytnutí advokátem, konkrétně za 2 úkony po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Žalovanému uložil uhradit žalobci celkovou částku 10.800 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 15. prosince 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu